

Nu am învățat lecțiile istoriei...

Miercuri, 28 martie 2007

Gili Cârstea

Poporul lui Dumnezeu din vremea lui Ahab a trecut printr-o criză teribilă, iar motivul este clar stabilit în raportul biblic:

„Ahab, fiul lui Omri, a făcut ce este rău înaintea Domnului, mai mult decât toți cei ce fuseseră înaintea lui. Și, ca și cum ar fi fost puțin lucru pentru el să se dedea la păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, a mai luat de nevastă și pe Izabela, fata lui Etbaal, împăratul sidoniților, și a slujit lui Baal și s-a închinat înaintea lui. A ridicat un altar lui Baal în templul lui Baal pe care l-a zidit la Samaria, și a făcut un idol Astarteei” (1 Regi 16:30-33).

Dar nu numai atât. Cuplul regal a considerat că este privilegiul lui divin acela de a culturaliza pe Israel, de a-l scoate din bigotism și de a-l propulsa pe scena internațională în haina nouă și frumoasă a modernismului, emancipării și eliberării de himerele trecutului.

În special Izabela avea o fascinație specială pentru mișcarea emergentă ce se înfiripa sub aripa ei ocrotitoare. Preoți sidoniți predaseră cursuri la școlile bisericii, iar noile generații de absolvenți aveau șanse mari să facă din Israel un popor cultivat, educat și emancipat. La început, preoții tradiționaliști au fost doar ironizați și dați ca exemplu despre cum nu trebuie să înțelegi Scriptura, dar curând administrația s-a văzut nevoită să recurgă la soluția finală, poporul fiind mai înclinat să plece urechea la teologia lor (și să folosească zecimea nepotrivit), decât să practice inovațiile glumețe ale teologilor progresiști. Mulți au fost omorâți, iar alții au scăpat doar datorită unui suflet nobil de la curte, care i-a ascuns prin diferite peșteri.

Dar această parte a povestirii este cunoscută, și nu mai insist. Amintesc doar că peste poporul lui Dumnezeu s-a abătut o secetă cumplită, iar Ilie, profetul Domnului, a spus împăratului lui Israel că această calamitate se datorează faptului că el, ca reprezentant al națiunii, a întors spatele adevăratului Dumnezeu, se închină lui Baal, și nu știe.

Evident, neavând susținere teologică, sugestia lui a fost respinsă categoric de Comisia pentru Apărarea Doctrinei. Poziția lui a fost declarată a fi detrimentală bisericii, capabilă să producă alienare și confuzie în popor, slăbind încrederea oamenilor în clasa teologică a lui Israel. În această situație, Ilie a fost obligat să se retragă.

Plecarea lui a adus liniștea teologică, dar nu și ploaia atât de necesară supraviețuirii poporului. Preoții moderniști au încercat tot felul de strategii, planuri și campanii, dar nimic nu a dat rezultate. Ploaia se încăpățâna să nu cadă. Timpul trecea, poporul începea să cârtească tot mai fără perdea, întrebându-se dacă acesta nu este rezultatul noii teologii, iar Ahab nu reușea să dea de Ilie și să strice vraja. Doar Izabela era satisfăcută, visând la saltul cuantic în postmodernism odată ce poporul se va debarasa total de fantomele trecutului.

Dar la un moment dat s-a produs în popor o mișcare uimitoare, poate chiar profetică, după cum sperau organizatorii ei. Doi preoți, împreună cu membrii sinagogilor lor, au decis să înceapă o sesiune de ore de rugăciune, în care să se roage pentru ploaie, dar numai pentru ploaie. Așa au făcut, iar după cele zece zile de rugăciune au constatat că parcă un abur a înviorat grădina sinagogii, iar gladiolele și trandafirii s-au trezit din uscăciune, abandonând animozitățile produse de seceta de până atunci.

Dacă soluția la secetă este rugăciunea, s-au gândit ei, ce-ar fi să convoace întreaga națiune la un proiect de rugăciune simultană, ca Dumnezeu să trimită ploaie? Nu așa vorbise Domnul servului Său la sfințirea templului? „Când voi închide cerul, și nu va fi ploaie... dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu, se va smeri, se va ruga, și va căuta Fața Mea, și se va abate de la căile lui rele, îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul, și-i voi tămădui țara” (2 Cron 7:13-14).

Zis și făcut. Au scris o scrisoare, semnată de nume importante ale teologiei vremii, și au trimis-o în cele patru colțuri ale țării. Planul prevedea ore fixe și date precise pentru rugăciune, ca și o listă cu păcate ce trebuiesc rezolvate, și care sunt o piedică pentru venirea ploii. Printre ele se enumerau certurile locale, lipsa de interes misionar, lipsa de umilință, și obiceiuri greșite care îi despart de Dumnezeu, fără să se specifice care sunt acelea. Organizatorii sugerau că ploaia nu vine deoarece nu sunt destule rugăciuni, și că odată ce vor reuși să concentreze suficientă forță spirituală, minunea se va realiza.

Planul a fost întâmpinat cu destul interes, deoarece poporul simțea tot mai acut efectele devastatoare ale secetei. Sute de sinagogi s-au înscris pe lista de participare, și mulți conducători zonali și-au declarat susținerea pentru un astfel de proiect, afirmând că ei recunosc aici glasul Conducătorului, chiar dacă inițiativa nu aparține conducerii bisericii.

Poporul a început lucrarea de pregătire, venind în fiecare miercuri la sinagogă pentru rugăciune, umilindu-se, dărâmând bariere și exprimându-și dorința de a se angaja în lucrare misionară. Apoi au venit cele zece zile ale rugăciunii convergente, când o avalanșă de rugăciuni s-a prăvălit peste tronul harului, tron de pe care Domnul reținuse ploaia atât de mult timp. Rezultatul glorios? Un nor mic s-a arătat înspre mare, iar peste câteva clipe cerul s-a înnegrit de nori, a început vântul și a venit o ploaie mare. Așa a reușit națiunea unită în rugăciune să aducă ploaia binecuvântată și să salveze rușinea închinării în fața unui Dumnezeu necunoscut.

....

Oh, îmi cer scuze, ceasul meu galactic a făcut un salt imprevizibil în timp, și am încurcat poveștile. Ce am descris mai sus se întâmplă în prezent, nu în vremea aceluia Israel cu onor condus de Ahab și Izabela.

Tragedia este că atunci nu s-a întâmplat așa. Nici astăzi lucrurile nu vor decurge după speranțele acestor frați, momiți de tehnica spiritualistă a rugăciunii convergente practică de locuitorii Babilonului spiritual.

Atunci Dumnezeu nu a inspirat pe preoți să ridice poporul la rugăciune, și nici nu l-a trimis pe Ilie să organizeze Operațiunea Ploaie Globală. Motivul? Ei se rugau lui Baal, fără să știe, iar o astfel de consacrare globală ar fi aruncat poporul deplin și definitiv în brațele lui Baal, fără nicio șansă de pocăință și întoarcere la Dumnezeu. Și, așa cum este știut deja, Baal poate și abia așteaptă să producă redeșteptări miraculoase acolo unde terenul este pregătit pentru căile lui.

Care a fost soluția pentru ploaie atunci? Nimic mai puțin decât o demonstrație zdrobitoare că poporul se închină unui idol mincinos travestit în Dumnezeu, iar clasa conducătoare a poporului nu știe pe cine slujește.

Care va fi soluția pentru ploaie astăzi? Aceeași demonstrație zdrobitoare că poporul nostru se închină unui idol mincinos travestit în Hristos, un Hristos ecumenic pe care îl recunosc drept autentic toate bisericile aliate în Confuzia spirituală modernă.

Avem nevoie de al treilea Ilie, de Muntele Carmel și de o decizie clară de a înceta șchiopătarea de ambele picioare, nicidecum de Operațiuni Globale organizate la firul ierbii, prin care să frângem reticenta lui Dumnezeu folosind forța rugăciunii convergente inspirate din New Age. Stânca mântuirii noastre nu are nevoie de multe lovituri de toiag spre a revărsa apa binefăcătoare a Duhului. Tragedia noastră este că ne plecăm înaintea altei stânci, deși Martorul Credincios ne-a avertizat despre această anomalie mortală. Iar stâncile mincinoase au nevoie de rugăciuni convergente și alte asemenea aberații spiritualiste spre a-și revărsa binecuvântările false.

Este uimitor cu câtă ușurință se lasă acest popor al Ierusalimului dus în necurmăte rătăcirii, ca și când nu studiază de o viață tragediile trecutului, ca și când ele nu au fost scrise pentru noi, cei peste care au venit sfârșiturile veacurilor!